

Samfunnsliv m. 4. 1/3. 1991. 3

Fædrelandsvennen:

Nå skal de prøve seg igjen

100349

Etter at den tyske omfavnelsen av Norge var slutt i 1945, snakket alle nordmenn så varmt om den gode «Moder Norge».

I lange tider har folk tillagt pengene egenverdi, og trodd at de var så å si den eneste skatt på jorden som ikke møll og rust fikk ødelagt. De har derfor vært det mest populære hamstringsobjekt. Helt fra «salig» Judas' tid har pengene opptrådt som slaven som ble vår seierherre. Alt, inklusiv sjel og samvittighet, kan kjøpes for penger!

I 1972 kom så forsøk nummer to på å få oss til å bli tyskere. Nå var det norske, politiske «rever som var ute med rompa så lang». Vi skulle bare inngå et uskyldig handelsforbund, som skulle bli så umåtelig økonomisk fordelaktig for Norge, nemlig EF.

Men et sted i EFs indre lå det en liten djevel på lur: Idéen om et politisk forenet Europa, påklistret menneskehetens urgamle drøm om evig fred. «Tusenårsriket», bebudet den evigkrigende menneskehet av alle religioner siden tidenes morgen, kom nå igjen forkledd som Europas Forente Stater.

Det var lett å forstå at en slik vakker idé tiltalte mange, særlig de som trodde det hele var gratis, tenkte at her kunne en gjøre et varp!

Men det fantes en paragraf, eller flere, som gav litt betenkeligheter. Og revene la sine hoder i bløt — og fant på råd: «Vi lager en liten folkeavstemning. Vi er bomsikre på å vinne i alle tilfeller. Og så ser det litt bedre ut!»

Vi vet jo hvordan det gikk. Og revene raste og felte sine modige tårer over det norske folk, som ikke skjente sitt eget beste. Og nå har de tørket sine tårer på sin hale i 18 år, og holder det ikke ut lenger. Nå skal de prøve igjen. For tredje gang!

Den djerne drømmen om Det storgermanske rike ser ut til å ha dype røtter. Mange tyske statsoverhoder har drømt den før. I dag er det norske ulver i fåreklær, som går bak ryggen på folket. Her skal det bli storting og styringsverk som avgjør. Og nå letes det med lys og lykte etter omveier rundt de forderkelige paragrafene, som forbyr «hederlige nordmenn» å realisere vår omsungne gode «Mor Norges» gamle skinn, med en slik eventyrlig fortjeneste de regner med å få ved å delta i Europas forente stater. Der kan man ikke overlate avgjørelsen til et folk som ikke har vett på penger! Her skal de ikke ha noen folkeavstemning — om ulvene får råde.

Nå skal Norge bli en provins i Det storgermanske rike, det er sikkert og visst!

Eller — er det virkelig det?

Hvorfor skjøt vi da i 1945 25 NS-håndlangere? Skal de nå bli martyrer, få helteglorie og æresmonumenter? Kanskje en skulle grave dem opp igjen og balsamere dem. En kunne jo ta og skyte noen EF-motstandere og legge dem i graven, til skrekk og advarsel, siden en først er begynt å vise tendenser til å ville

trosse folkeviljen med udemokratiske midler. For hvor fra har våre politikere fått mandat til å forhandle med fremmede makter om Norges selvstendighet? Ikke fra det norske folk, vel? Da må vi jammen ha sovet hardt!

Men om det norske folk sover, så må vel våre politikere våkne. Og kan ikke de se realiteten i denne sak, så har de hverken den kunnskap eller begavelse som forsvarer deres stilling i det norske samfunn. Og da må en spørre seg selv om ikke deres velsmurte kjeftament bare er et redskap i en ful intrige mot den norske folkevilje!

Om så galt skulle skje at de får hurt sin vilje igjennom, så la oss håpe at også de får lønn som fortjent. Norge har hatt en krig på denne sak. Jeg håper og tror at alle gode nordmenn, om nødvendig, er villige til å ta en ny våpendyst for Norges selvstendighet.

Jeg tror ikke det blir lett for våre etterkommere å gjenvinne Norges frihet om vi gir den bort nå.

EØS er EFs lokkende hånd, som ber oss om lillefingeren. Hvor mange finnes det blant oss som tror germanerne, les historien, vil nøyes med det?

Det er, som oftest hederlig å være «blåsyd», men så blåsyd kan en faktisk bli at en har forgjort sin rett til livet, og tar sin død av ren og skjær dumhet!

La oss bevare friheten og gi avkall på fortjenesten, for den er ikke verd å dø for, og den tar kremmerne uansett, så det blir ikke stort igjen til folket.

Utenom EF finnes det 5 000 000 000 andre jordboere. De er temmelig sikkert villig til å gi oss like gode handelsvilkår som vi gir dem. Vi behøver ikke å tilby noe «hjelpesprogram», slik Vesten har gjort i hele etterkrigstiden, og i den grad beriket seg på handel med og «hjelp» til «u-landa», at de aller fleste av dem i dag er så nedtyngt i bunnløs gjeld til «hjelperne» at de aldri kommer ut av den på normal vis. Dagens velstand i den vestlige verden er, nesten i sin helhet, tilkommet på denne måten.

Enten må Vesten styrke sitt «tilgodehavende» i u-landene, som egentlig baserer seg på svindel- og utbyttingspolitikk, eller belage seg på en ny undertrykkelsespolitikk = ny kolonialisme, ved bruk av våpen.

Ingen krig har vært så blodig som «kampen for freden». Hvor langt er det så til den «endelige seier?».

Og når Det storgermanske riket om noen generasjoner blir oppløst i en indre krig, hvor de nasjoner som nå ivrer etter å være med kjemper for å komme løs igjen, hvor mange nordmenn blir det så igjen når den krigen er over, hvis vi blir med nå? Og hvor er det blitt av de andre?

Det har vært sagt av våre politikere at svenskene vil søke medlemskap i EF, så derfor må vi også gjøre det. Kan ikke svenskene fritt dra dit pepperen gror om de vil? Eller, er vi forpliktet til å følge dem?

Thorodd Thoroddsen sen.